

BÖLÜM 8

Matematikle Barışıyorum kitabının 8. Bölümü

Necip Güven / matematikkafe.com

BAŞARIYI ENGELLEYEN TUZAKLAR

AŞIRI KORUMACILIK TUZAĞI

Aileler olarak yapmış olduğumuz en önemli yanlışlardan biri de aşırı korumacılıktır. Çocuklarımızı aşırı korumacılık yanlışıyla silikleştirir ve pasifleştiririz. Onların kişilik gelişiminin önünde büyük setler oluştururuz. Sonra da kendi eserimiz olan çocuklarımızın beceriksizliklerinden dem vururuz.

Bir baba ile oğlu kozadan kelebeğin çıkışını izlemektedir. Kelebek kazadan çıkmak için çabalamaktadır. Uzun bir mücadele sonucunda kelebek kozadan çıkar ve uçup gider.

Çocuk babasına diğer kozalardaki kelebeklere yardım etmeyi teklif eder. Birlikte kozayı bıçakla keserler. Kozadan kolayca çıkan kelebek bir kaç kanat çırpmadan sonra düşer ve ölür.

Baba oğluna, gördün mü kelebeğe yardım edelim derken ölümüne neden olduk. Eğer biz müdahale etmeseydik kelebek kendi çabaları ile kozadan çıkacaktı. Yaşamayı için gerekli olan kas kanat gücünü kazanacaktı. Ve hayatını devam ettirecekti.

Evet, biz anneler ve babalar iyi niyetle kozalarımız olan çocuklarımıza yardım elim derken onların kendilerini geliştirmelerine engel oluruz. Uçma zamanı gelen çocuklarımız kanat çırpmalarına engel olduğumuz için uçma yeteneklerini kaybederler. Sonra da çevredeki kelebeklere bakarak bizim kelebeklerimizin neden uçamadığını düşünür dururuz.

Şimdi söylediklerimizin daha iyi anlaşılması için bir annenin anlattıklarına kulak verelim.

BİLİNÇSİZ ANNELİK VE STRES

Merhaba,

Ben büyüğü sekizinci sınıf, küçüğü beşinci sınıfı bitirmiş bir ilkokul mezunu anneyim. Büyük oğlum okula çok istekli olarak başlamıştı. Okul hayatı da hep başarılı şekilde devam etti. Derslerini ve ödevlerini kendisi yapıyordu. Çalışma, dinlenme TV izleme programını kendi kendine yapıp uyguluyordu. Planlı çalışmasının sonucunda da hep takdirli karnelerle gelirdi. Onun için büyük oğlumda hiçbir sıkıntı çekmemiştim.

Küçük oğlumda da sorun yaşamayacağımı zannediyordum. Ama yanılmışım. Büyük oğlumun aksine derslere karşı bir ilgisizlik ve isteksizlik vardı. Sürekli benim ilgimi bekliyor, tek başına derslerini yapmadan okula gidebilirdi. Ama ben buna izin veremezdim. Çünkü kendim bazı nedenlerden dolayı okuyamamıştım. Okuyamamanın acısını yüreğimde hissediyordum. Bu yüzden onları sonuna kadar okumalarını istiyorum.

Bu yüzden bazen onun çok küçük, zayıf ve yardıma muhtaç olduğunu düşünüyordum. Sürekli olarak her dersinde annelik içgüdüğü ve şefkatiyle yardımcı oluyordum. Bazen de akşam geç olunca matematik işlemlerini ve problemlerin çözümünü bir kağıda yapardım. O da işlemleri ve sonuçları hiç kafasının yormadan kendi defterine geçiriverirdi. Benim amacım kesinlikle ona yardımcı olmaktı. Öğretmenimden azar işitmesin diye ödevlerinde ona yardımcı oluyordum.

Öğretmen, sınıfta derslere ilgisizliğinden ve derslerinden başarısızlığından bahsediyordu. Bu böyle 5. sınıfa kadar sınavlarda zayıf alma korkusu yüzünden hep düşük not alıyordu. Verdiğim emeklere rağmen çocuğumun başarısızlığı hem beni hem de kendisini çok üzüyordu.

Bu durum Alişan Kapaklıkaya hocanın “Öğrenmeyi öğrenme” kursuna kadar sürdü. Bu kursta anne olarak yaptığım yanlışları görünce birden her şey değişmeye başlamıştı. Artık eskisi gibi dersini yap diyerek yardımına koşmuyordum. Dersini yap, dersini yap diye baskı yapmaktan vazgeçmiştim.

Bunun sonucunda ne mi oldu? Ne olacak? Çocuğum derslerini kendi yapmaya başladı. Kendine özgüveni arttı. Sınavlarda da notları yavaş yavaş yükseliyordu. Yılsonunda yıllardır alışık olmadığımız bir karneyle karşılaşmıştık. Samet Şahin ilk defa takdir almıştı. Ben de böylelikle çocuğuma yardım edeyim derken farkında olmadan ona ne kadar büyük bir kötülük ettiğimin farkına varmıştım. Ama bu bizde beş yıllık üzüntü, sıkıntı ve huzursuzluğu yol açmıştı.

Bunları size anlatmamın nedeni benim çektiğim acıları sizin de çekmemenizi istememdir. Ben bu acıları yıllarca yaşadım. Gayem bütün kalbimle çocuğuma yardımcı olmak ve onun başarılı olmasını sağlamaktı. Ben yardım edersem her şeyin düzeleceğini zannetmemdi.

Ama Alişan Kapaklıkaya hocamın kursuna bu yıl değil de,5 yıl önce gitseydim ailece acı çekmemiş olacaktık. Yine de zararın neresinden dönersen kardır diyorum. Şimdi oğluma her konuda güven gelmeye başladı. Birçok işte benden yardım beklemeden, kendi işlerini kendi hallediyor.

Değerli anneler, babalar, bırakalım çocuklarımız kendilerine verilen ödevi kendileri yapsınlar. Yanlışta olsa, eksikte olsa kendileri yapsınlar. Çünkü yanlış yapmadan doğrular öğrenilmiyor. Çocuklarımıza sürekli’’ders çalış, ders çalış’’ diye baskı yaptığımız zaman sonuçlar beklenenden çok daha kötü oluyor, ama ben bunu çocuğumu biraz kendi haline bıraktığım zaman anladım.

Yine de tamamen başıboş bırakalım demiyorum, ama biraz olsun çocuklarımız üzerinden ders baskısını kaldıralım. Bir anne olarak ben bunun sonuçlarını güzel bir şekilde gördüm. Bu güzel mutluluğu her anne babanın yaşmasını isterim. Çünkü çocuklar bizim en değerli varlıklarımız. Eğer biz anne babalar biraz kendimizi geliştirirsek, onların çok güzel yerlere ulaşmış ve mutlu birer insan olacaklarına insan olacaklarına inanıyorum. Hatalarımın farkına varmamda ve düzeltmemde yardımcı olan bütün eğitimcilerimize ayrı ayrı teşekkürü borç biliyorum.

Aynur Şahin
Ev Hanımı

KIYASLAMA TUZAĞI!!!

Aileler olarak yaptığımız en önemli yanlışlardan biri kendi çocuklarımız ve başka çocuklar arasında kıyaslama yapılmasıdır. Kıyaslama çocuklar arasında güvensizlik, yetersizlik duygularını arttıran en önemli yanlışlardan biridir.

Kıyaslarken çocuğumuza model olarak gösterdiğimiz çocuk veya çocuklarla kendi çocuğumuzu karşılaştırırız. Bunu iyi niyetle yaparız. Fakat çocuklar üzerinde bıraktığı tahribatlar ve psikolojik etkilerin farkında değilizdir. Zaten farkında olsak bile bu yanlış yapar mıyız?

İsterseniz şöyle bir uygulama yapalım. Baba isek çocuğumuzun bizi diğer babalarla kıyasladığını düşünelim. Baba bizim gelirimiz neden düşük? Arkadaşımın babasından senini

neyin eksik? Baba, arkadaşımın babası 5 milyon harçlık verirken sen bana neden 500 bin lira harçlık veremiyorsun? Arkadaşlarımın son model taksisi varken bizim neden hacı Muratımız bile yok?

Veya anne arkadaşlarımız Köyceğiz'e tatile giderken biz niye kendi köyümüze bile tatile gidemiyoruz.? Arkadaşımın annesinin yaptığı yemekleri çok lezzetli oluyor; senin yaptığın aynı yemek neden aynı lezzette olmuyor? Çocuklarımızın sizi diğer anne babalarla her konuda kıyasladığını düşünün. Kendinizi nasıl hissedersiniz hiç düşündünüz mü? Hiç düşünmediyseniz, kitabı kapatın çocuklarınız birçok konuda sizi sizden üstün durumdaki anne babalarla kıyasladığını düşünün. Kendinizi kötü hissetmiyorsanız çocuklarımızı birbirleriyle ve başka çocuklarla kıyaslamaya devam edin.

Ailelere çocuk eğitiminde eksiklerimiz olduğunu söylediğimde şu itirazla karşılaşıyorum. Öğretmenim bu görüşünüze katılmıyorum. Çocuğumun çok başarılıyken aksine öbür ki çok başarısız. Biz aile olarak ikisine de aynı eğitimi veriyoruz diyorlar. Ben de diyorum ki çok güzel gelişmiş bir ceviz veya çınar ağacınız olsa; yeni bir fidan dikeceğiniz zaman onu önceki ağacın gölgesine mi yoksa güneş gören başka bir yere mi dikerseniz?

Tabii ki güneş gören başka bir yere... Niçin? Çünkü diğer ağacın gölgesine dikeceğimiz fidan güneşi görmediği için gelişemez.

Genç fidanı gölgesi geniş bir ağacın gölgesine dikmiyoruz ama çocuğumuzu başka çocukların gölgesine dikmekten çekinmiyoruz. Yaptığımız yanlışlarla farkına varmadan maddi ve manevi açıdan onların geleceğini karartıyoruz.

Eğitimci yazar Alişan KAPAKLIKAYA'nın dediği gibi bırakalım sevgi bahçemizin çiçekleri kendi renkleriyle açsınlar. Onları bir kalıba sokmaya çalışmayalım. Onları kendi kalıplarımıza sokmaya çalışırsak ne tam bizim istediğimiz gibi olacaklardır ne de kendi özelliklerini koruyacaklardır. Küstüm çiçeği gibi sararıp solup kuruyacaklardır.

Lütfen çocuklarımızdan dersler alalım. Çocuklarınıza sunmayı isteyipte imkansızlıklar yüzünden gerçekleştiremediğimiz hayalleri söyleyelim. Bütün bunlara rağmen bizi sevip sevmediklerini soralım. Göreceğiz ki çocuklarımız bizi her şeye rağmen seviyorlar. Bizi yalnız anneleri, babaları olduğumuz için seviyorlar. Soruyorum biz de çocuklarımızı yalnız çocuklarımız olduğu için hiçbir şarta bağlı kalmadan oldukları gibi sevebiliyor muyuz?

ÇOCUKLARINIZI BAŞKALLARIYLA KIYASLAMAYIN!

Merhaba,

Ben “baskı yaptım pişmanım” rumuzla babayım. Daha önce kendi yaptığım hataları anlatmıştım. Şimdide kızım ile torunları arasında yaşanan yanlıştan “kıyaslamadan” bahsedeceğim.

Okumayan büyük kızımın biri kız biri oğlan iki çocuğu var. İlk kız torunum üniversiteyi bitiren iki teyzemin evleri yakın olması nedeniyle onların gözetiminde yetişti. Teyzeleri büyük torunuma sıkmadan programlı çalışmaya alıştırmışlardı. Temeli sağlam olduğu için okulda hiç zorlanmadı.

Daha sonra büyük kızım Ankara da kardeşlerine uzak bir semte tasındı. Büyük torunum teyzelerinin yanında kaldı. Küçük torunum ise anne ve babasının yanında kalmaya başladı. Büyük kızım oğluna durmadan derslerine çalış, derslerine çalış diye devamlı baskı yapıyordu. Bu baskı küçük torunumu çok bunalttı. O da derslerine çalışmamaya başladı. Bunun sonucunda derslerden soğudu.

Şimdi lisede okuyor. Hafta sonları teyzesine çağırırlar. Teyzesinin denetiminde ders çalışır. Teyzesi yeğenini çalıştırırken onu hiç sıkmaz. Birlikte neşeli, neşeli ders çalışırlar. Annesi ders çalış deyince ders yapmayan torunum teyzesiyle sıkılmadan 4-5 saat ders çalışabiliyor. **matematikkafe.com**

Teyzesi, işte çalıştığı yeğenin yanına her hafta sonu gidemiyor. Annesi, teyzesi-

nin gelmediği haftalar torunuma üniversiteye giden ablasına bilmediklerini sormasını ister. Torunum da ablasına sormak istemez. Annesi de hemen “ Ablan gibi olamadın, ablan gibi olmadın “ diye kıyaslama yapmaya başlar. Bu kıyaslama küçük torunum hevesini daha da kırıyor. Hiç ders çalışmak istemiyor.

Temmuz ayı içinde Eskişehir'den eşimle birlikte büyük kızımın yanına Ankara' ya gzmeye gittik. Hafta sonunda kızım bizi torunlarla beraber piknik yapmaya götürdü. Piknikte yemek yerken birden kızım küçük torunuma “Keşke testlerini getirseydin burada test çözerdin” dedi. Bu duruma çok üzüldüm. Piknik bana ve torunuma zehir olmuştu.

Kızım çocuğuna yaz tatili boyunca ‘‘Derslerini tekrarla, derslerini tekrarla’’ diye baskı yapıyor. Sık sık da ablası ile kıyaslıyor. Bu baskı ve kıyaslama çocuğu olumsuz etkiliyor. Serbest bıraksa okuyacak çocuk okuldan ve derslerden soğuyor.

Eşime sık, sık ‘‘Anneanne annemin bu baskısı yüzünden hiç eve girmek istemiyorum ‘‘diyormuş.’’ Anneler, babalar lütfen çocuklarınıza baskı yapıp onları birbirleriyle kıyaslamayın. Onlara daha hoşgörölü yaklaşarak okulu ve dersleri sevmelerini sağlayın. Dikkat edin onları derslerden, bilgiden nefret ettirmeyin. Unutmayın baskı ve kıyaslama nefret ve başarısızlık; sevgi ve hoşgörü ise başarı getirir.

Rumuz: Baskı Yaptım Pişmanım

YETENEKSİZLİK TUZAğI

‘‘Yeteneđim yok’’ cümlesi çevremizde sık duyduğumuz, başarısız insanların çok kullandıkları, en saçma, en komik, yapacaklarımızı, yapmak istediklerimizi en çok engelleyen baş belası bir kelime grubudur. Elinde bu kartı olan oyuncular her zaman kaybetmeye, her zaman ezilmeye, her zaman sızlanmaya hazırđılar. Söyleyecekleri şarkı da hazırđır; ‘‘Acıların Çocuđuyum.’’

Biz yeteneksiz insanlarız. Dershaneler, labaratuvarlar, eğitimciler, kasetler, cdler hazırlayarak dil öğretim kursları açarız. Koca koca insanlara dil öğretmek için akla kararı seçeriz. Ama Ahmet Bey ile Ayşe Teyzenin çocukları dünyaya geldikten iki yıl sonra takır takır konuşmayı öğrenir. Kimse gidipte ‘‘Ahmet Bey, Ayşe Hanım iki yıl önce ağlamaktan başka bir dil bilmeyen çocuğunuza konuşmayı nasıl öğrettiniz, bu işin sırrını bize verir misiniz?’’ demez. Nasrettin Hoca’nın kedi ciğer hikayesi gibi. Yetenekli isek niçin yetenekleri kullanamıyoruz. Yeteneksiz isek nasıl kısa sürede birçok uzmanın bir arada çalışıp öğretmekte zorlandığı birçok dili kendi başımıza daha kolay öğreniyoruz?

İşin ilginç 3-4 dilin bir arada konuşulduğu (*) Getto’larda çocuklar hiçbir zorlanma olmadan kolayca bu dilleri öğrenirler. Birçok eğitimci, anne baba kendi başına kolayca öğrenen çocukların biz işe burnumuzu sokunca neden öğrenmekte zorlandıklarını veya öğrenemediklerini bir türlü düşünemeyiz veya düşünmek istemeyiz.

Yetenek kelimesi aslında çok büyük bir palavradır. Bunu nereden biliyorsunuz dersiniz, kendimden diye cevap verebilirim. Yıllardır yapamadığım işleri bugün çok kolay yapabiliyorum. Fark neydi? Daha önce yapabileceğime inanmıyordum ve yapamıyordum. Şimdi yapabileceğime inanıyorum ve yapıyorum. Bu kadar basit.

Gelin beraber düşünelim. Edison sizden çok yetenekli bir insan mıdır? Bence hayır... Çünkü Edison çok yetenekli bir insan olsaydı elektriği ve ampulü bulmak için yüzlerce, binlerce defa deney yapmaya uğraşmazdı. Çevresindekilere "Arkadaşlar elektriği bulmaya karar verdim. Haberiniz olsun bugün elektriği yanında ampulü bulacağım" derdi.

Peki ne yapmıştır? Önce karar vermiştir. Sonra yüzlerce, binlerce başarısız deney yapmıştır. Biz Edison'un buluşlarından önceki başarısız deneylerini değil başarılı olanları biliyoruz. Mesela Edison'un başarısız deneylerinin yanında başarılı deneyleri azdır. Fakat eğer o başarısız deneyler olmasaydı Edison'un başarılı buluşları diye bir şey olmazdı.

Ethel Wathers "Allah hiçbir zaman döküntü yaratmaz. Eğer sizin ki dahil olmak üzere çocukların dünyaya başarmak için geldiklerine tüm kalbinizle inanırsanız, onlara gerekli olan cesaretlenmeyi daha kolay başarabilirsiniz." demiştir.

Uzmanlar eğitim sistemindeki çıktılardan memnun değilseniz girdileri değiştirmemiz gereklidir demektedirler. Takdir etmek çocukların kendilerini iyi hissetmelerini sağlayan en önemli güdeleyicidir. Amerika'da yapılan araştırmaya göre her olumluya karşılık 18 olumsuzluğun bulunduğunu tespit etmişlerdir. Yani olumsuz girdiler, olumsuz çıktıların ana sebebi olmaktadır. Ülkemizde bu durum bundan farklı değildir

"Bir makaleye göre Çin ve Japonya'da öğrenme özüllü sayısı çok azdır. Çünkü Çince ve Japonca da özüllü ya da bu anlamı taşıyan bir kelimenin karşılığı bulunmamaktır. Amerika'da bulunan Kızıl derilerin içinde edilmiş bir tane bile kekeme yoktur.

Benjamin Bloom Chiago Üniversitesi'ndeki bir grup asistanı ile başarılı 120 süper star üzerine 5 yıl süren bir araştırma yapıyor. Bu araştırma sonunda elde edilen sonuçlar çok şaşırtıcı bulunmuştu. Araştırma sonuçlarında süper starların doğuştan diğer çocuklardan çok farklı özelliklere sahip olmadığı fakat bu yönde eğitilip, büyütüldüklerini göstermiştir.

Bloom'a göre "İnsanların potansiyelleri IQ ölçümlerinden ya da yetenek testlerinden elde edilen sonuçların çok üzerindedir." Her çocuğun içinde gizli bir yetenek saklıdır. Aileler ve eğitimciler bu gizli yeteneklerini geliştirip çiçek açmasına yardımcı olabilir. Sevgi hiçbir zaman başarısızlığa uğramaz. Her çocuğun içinde bir büyüklük tohumu vardır. Bu yeteneklerin ortaya çıkması ağaçların çiçek açması gibi uygun hava şartlarına ve uygun gelişim ortamlarına ihtiyaç vardır.

Gelişim psikologu Raymond Moore "School Can Wait" (Okul Bekleyebilir) adlı kitabında çocukların 6 yaş yerine 8 yaşında okula başlamalarının daha iyi olacağını söylüyor.

Çocuklar için en iyi öğretmen, onları seven, onlar için en iyiyi isteyen anne ve babalarıdır.

Bloom "Eğer kendinizi büyük bir yetenek olarak geliştirmeye endeklerseniz büyük bir ihtimalle başarılı olamazsınız. Çünkü aşırı çaba harcarsanız kendinizi zorlayıp strese sokarsınız. Stres öğrenmenin, gelişmenin ve beyni geliştirmenin önündeki en büyük engeldir. Kendine güven ve sevgi ise insanların o muhteşem potansiyellerini ortaya çıkarır" diyor. **James Joyce "Dahi, hata yapmaz. Yanlışları irade dahilindedir ve keşfe kapı açar."** demektedir.

Zeka üzerine araştırma yapan bilim adamları "Dehanın temel doğası tüm insanlarda var, önemli olan bu doğanın eğitilmesidir." Tespitinde bulunmaktadır. **Hafıza eğitimi ustası Tony Buzan "Matematikte başarılı olamayan çocukların aslında orta zekanın altında değil, yanlış olan eğitim sistemidir"** diyerek bizi uyarmaktadır.

Dahilerin hayatlarını incelediğimizde onların bizden çok farklı insanlar olmadıklarını fakat olumsuz düşüncelerden çok, olumlu düşünceler üzerine yoğunlaştıklarını görmekteyiz.

(*)GETTO: Topluluk dışı grupların oturduğu, hayat şartları kötü bölge.

MEMNUN DEĞİLSENİZ, LÜTFEN BEYNİNİZİN PROĞRAMINI DEĞİŞTİRİNİZ.

Klasik bir Zen öyküsünde usta çay içmek için öğrencisini yanına çağırır. Usta, çayı doldurur. Öğrencinin fincanın doludur ama usta dökmeye devam eder. Fincan taşmaya başlayınca öğrenci bağırır:"Ama efendim, fincanım doldu taşıyor."Usta cevaplar:"İşte beynin de aynen böyledir. Eğer öğreteceklerimi almak istiyorsan, önce fincanınızı boşaltın"

Yeteneklerinizin sınırlarını dışa yansıyanın ötesinde zorladıkça becerilerinizin gelişimini hızlandırırınız.

Beynin sahip olduğu olağanüstü potansiyelin ve başarı yönelimli doğal yapısının bilincinde olarak; yaptığınız hatalar ve uğradığınız başarısızlıkları gelişim sürecinin bütünlüyci bir parçası olarak bambaşka bir açıdan değerlendirebilirsiniz. Öğrenmeyi sürdürmek, çok daha ileri aşamalarda da deneme ve yanılma yönteminden yaralanmayı gerektirir.

2000 li yılların cahilleri okuma yazma bilmeyenler değil nasıl öğreneceğini bilmeyenlerdir.

ÖNYARGI TUZAĞI

Süleyman ÇAYIRLI hocam 28,5 yıllık öğretmenlik ve idarecilik yaptıktan sonra emekli olmuş, öğrenci merkezli düşünen çok değerli meslektaşım ve fikirlerine saygı duyduğum bir ağabeyimdir.

Hamamyolu'nda giderken karşılaştık. Neler yaptığımı sordu. Ben de kitap yazmaya çalıştığımı söyledim. Bir çay bahçesinde beni dizinin dibine oturtup mesleki tecrübelerinden örnekler vermeye başladı. Dikkatimi en çok çeken de emekli olmasına rağmen her zaman eğitimin bir başka kolunda çalıştığını her yıl yeni bir şeyler öğrendiğini söylemesi oldu.

Bana tecrübeli bir meslektaş ve ağabey olarak en önemli uyarısı öğrencilere karşı önyargılı davranmamam gerektiğini söylemesi idi."Bazı engeller yüzünden öğrencilerin görüntüsü seni yanlış fikirlere sevk etmesin. Çünkü öğretmenlik ve idarecilik yaptığım yıllarda yaşadığı bazı tecrübeler önyargılı davranmamı öğretti. Sakın bir öğrenci için acele

fikir yürütme; öğrenciyi ve çevresini iyi incele sonrada öğrencilerle iyi iletişim kur’’ dedi. Daha sonra da yaşanmış olduğu iki çarpıcı anısını anlatıyor.

OLAY-1

1974-1975 öğretim yılı, Eskişehir eski 27 Mayıs yeni adı Kazım Karabekir İlkokulu’nda göreve başladım. Köy okullarında görevimden sonra Eskişehir merkezde ilk görev alıyordum.1.sınıf öğretmenliğini aldım. Sınıfımda 3 yıldır 1. sınıfı tekrara eden bir öğrenci vardı. Okuma yazması yoktu. Alt özel sınıfa gönderilmesi gündeme geldi. Ben bunu kabul etmedim. Sene sonuna kadar adını yazmayı öğrettim. **matematikkafe.com**

Sınıfta yanından geçerken bir şey anlatmak için elimi kaldırmıştım. Bu öğrencinin sakındığını gördüm. Acaba yanlış mı anladım diye bu defa test etmek için yanında elimi bilinçli olarak kaldırdım. Yine sakınıyordu. Durumu anlamak için teneffüste öğrenci ile görüştim. Ailede dayak ve aşağılamaya maruz kaldığını öğrendim. Daha sonra bu öğrencime karşı daha dikkatli davranmaya ve sevmeye başladım. Hoşgörü ile yılsonuna kadar 4-5 cümle öğretebildim. Kendine güveni gelsin diye kursa bırakmadan sınıfı direk geçirdim.

2. sınıfın başında öğrettiğim cümleleri unutmuş olduğunu gördüm. Sil baştan okuma-yazma öğretimine devam ettim. İlgi göstermeme rağmen hala korku ve sakıma az da olsa vardı. Okuma-yazmayı öğrenmediği halde 2. sınıfı geçirdim.

3. sınıfta yine yılmadan okuma-yazma öğretimine devam ettim. Okumayı çat-pat söktü. Çocuğun ailesi ile görüşmeler yaptım. Çocuğu serbest bırakmalarını, hiç karışmamalarını söyledim. Öğrencimde gözle görülür olumlu değişiklikler devam ediyordu.

4. sınıfın başında okulumuza biraz uzağındaki başka bir okulun yanına taşındılar. Çocuk sınıftan ayrılmak istemiyordu. Devam edeceği okula gittim. Okul müdürü ile görüşüp öğrencinin durumunu detaylı olarak anlattım. Okul müdürü de öğrencinin okuyacağı sınıfın sınıf öğretmenine durumu izah etmiş. Öğrencimi ikna ederek yeni okluna gönderdim.

Daha sonra öğrencimin kendini iyice toplayarak dört ve beşinci sınıfı geçerek okuldan mezun olduğunu öğrendim.

OLAY 2-

Müdür yardımcılığı yaptığım 27 Mayıs (Kazım Karabekir) ilkokulunda 1978-1979 öğretim yılında özel alt 5. sınıftan Oktay isimli bir öğrencimiz mezun oldu.

Yaz tatilinde Oktay'ın annesi ile babası çocuklarının ortaokulda okumak istediğini ne yapmaları gerektiği hakkında görüşümü almaya gelmişlerdi. Ben de madem çocuk o kadar istekli bırakın ortaokula yazdırın. Ne kaybedersiniz okumazsa ortaokuldan terk etmiş olur dedim. Ve Oktay

Eskişehir ili Mehmetçik ortaokuluna kayıt yaptırıp okula devam etmeye başladı.

Her yıl yarıyıl ve yılsonu karneleri olan eski öğrencilerimiz sevinçlerini paylaşmak için bizim yanımıza gelirlerdi. O yılın yarıyılının sonunda gelen yanımıza gelen öğrencilerin içinde Oktay'da vardı. Oktay'ın karnesine bakınca şok olmuştum. Oktay'ın ilk yarı karnesinde hiç zayıf dersi yoktu. Yılsonunda ise direkt olarak sınıfı geçmişti. Bu da benim öğrencilerime karşı yanlış ön yargılardan sakınmam gerektiğini gösteren güzel bir ders olmuştu.

Süleyman Çayırılı
Emekli Öğretmen

BU ÇOCUK OKURSA KULAKLARIMI KESERİM!

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde develer tellal iken, pireler berber iken. Ben annemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken. Keloğlan gibi tembel mi tembel bir çocuk varmış. Annesi de bu oğlanın okuması için didinir dururmuş. Onu kahveden alır “Gel oğlum sana sütlü çay yapacağım evde dersini çalış” dermiş.

Akrabaları bile tembel çocuktan ümidi kesmişler. Hatta akrabalarından birisi “**Bu çocuk okursa kulaklarımı keserim**” demiş. Gel zaman git zaman bu tembel çocuk feleğin çemberinden geçmiş. Zar zor liseyi bitirmiş. Okul hayatı zor gelen bu çocuğa hayat okulu da zor gelmeye başlamış. Bir gün “Artık yüksek tahsil yapmak istiyorum” demiş. Hedefini de belirlemiş ya avukatlık ya da öğretmenlik. Bir parkta ders çalışmaya başlamış. Ve üniversite sınavına girmiş.

Üniversite sınav sonuç belgesinde “Kütahya Eğitim Enstitüsü’nü kazandınız” yazıyormuş. İki yıl zar zor okuyup mezun olmuş. Öğretmenlik hayatında gelişmek için çalışmalar yapan kahramanımız için 7 Mayıs 1999 yılı bir dönüm noktası olmuş. Sanki kaybettiği yıllardan intikam almak istercesine hummalı bir çalışma içine girmiş.

2002 yılının kahramanımız için ayrı bir önemi varmış. Kahramanımız kitap yazmaya soyunmuş. Herhalde kulak hikayesinin sonucunu merak ediyorsunuz. Sakın telaşlanmayın kahramanımızın akrabasının kulakları hala sapa sağlam yerinde duruyormuş. Bu hikayede adı geçen çocuğu çok iyi tanıyorum. Çünkü o çocuk bendim.

Necip GÜVEN

matematikkafe.com